

πόν νά σέ ταραξῶ, ἀλλά τὰ πράγματα εἶναι τόσο ὥραϊα! πῶς δύναμαι νά σέ εὐχαριστήσω; Πόσον λυποῦμαι, διότι δὲν ἔχω τίποτε νά σοί χαρίσω, μαμά!» εἶπεν ἐναγκαλιζομένη συγχρόνως αὐτήν.

«Εἶμαι πολὺ πλεόν εὐχαριστημένη νά βλέπω τὴν ἰδίαν σου εὐχαρίστησιν, ἀγάπη μου. Λοιπὸν σοὶ ἀρέσκει τὸ ἐπανωφόριον;»

«Εἶναι ὥραιότατον» δὲν εἰδὼν ποτε τόσο ὥραϊον! ἔχει καὶ τσέπας βλέπω! Πότε τὸ ἔκαμες μαμά;» «Καθ' ἑκαστὴν νύκτα ἀφοῦ σὺ ἀπεκοιμᾶσαι, ἔρραπτα ὀλίγον,» ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ της, — «θὰ σοὶ πηγαίνει καλὰ αὐτὸ τὸ βαθὺ γαλανόν. Γνωρίζεις τὸ καπέλλον; Εἶναι τὸ παλαιόν σου, τὸ ὁποῖον ἀνενέωσα μὲ ὀλίγον βελούδον καὶ ἐν πτερὸν, τὸ ὁποῖον ἔτυχες νά εὗρω μεταξὺ τῶν παλαιῶν μου πραγμάτων. Ἀλλὰ τῶρα ἐνδύσου, διότι θὰ κρυώσης, καθὼς εἶσαι, ἔχομεν δὲ ὅλην τὴν ἡμέραν νά ὀμβρίζωμεν.»

Ἡ Μαργαρίτα ἔσπευσε νά ὑπακούσῃ, ἐνῷ δὲ ἐνεδύετο, δὲν ἠδύνατο νά κρατηθῇ, ἀπὸ τοῦ νά τραγουδῇ τοσοῦτον ἱλαρὰ ἦτον ἡ καρδία της!

Μετὰ τὸ ἀπλοῦν πρόγευμα, ἡ κυρία Μαρτίνου ἀκούσασα τὸν κώδωνα τῆς ἐκκλησίας σημαίνοντα ἔσπευσε νά ἐτοιμασθῇ· ἡ ἰδία, ἐνδύσασα δὲ τὴν Μαργαρίταν τὸ νέον ἐπανωφόριον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐπιπτεν ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη, ἐξῆλθε μετ' αὐτῆς εἰς τὴν ὁδόν, ἥτις ἦτο πλήρης ἀνθρώπων πορευομένων εἰς τὰς διαφόρους ἐκκλησίας. Ἡ Μαργαρίτα, κρατοῦσα τὴν χεῖρα τῆς μητρός της, σχεδὸν δὲν ἠδύνατο νά περιπατῇ ἡσύχως· τοσοῦτον ἤθελε νά πηδᾷ καὶ νά τραγουδῇ. — «Ἄ, μαμά,» ἐξεφώνησε, — «πόσον ὥραϊα εἶσαι! Ἄν καὶ τὸ φόρεμά σου τὸ πένθιμον καὶ τὸ καπέλλον σου δὲν ᾔναι ἐντελῶς νέα, σὲ πηγαίνουν ὅμως ὥραιότατα. καὶ εἶσαι ὡς μία ἀπὸ αὐτὰς τὰς ὥραϊας βασιλοπούλας, τὰς ὁποίας ἀπαντᾷ τις εἰς τοὺς μύθους. Μόνον τὸ πρόσωπόν σου εἶναι ὀλίγον χλωμόν, ἀλλὰ τὸ ἄλλον σου χρῶμα εἶναι τόσο λευκόν! εἶσαι ἡ ὥραιότατη κυρία εἰς τὸν κόσμον!»

«Ἦσυχα, ἦσυχα, Μαργαρίτα. Θὰ σέ ἀκούσουν ὅλοι καθὼς φωνάζεις. Χαίρω παραπολὺ, ὅτι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου εἶμαι ὥραϊα, ἀλλὰ τῶρα πρέπει νά προσηλώσης τὸν νοῦν σου εἰς ὅ,τι θὰ ἀκούσης εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ νά μὴ σκέπτησαι περὶ ἄλλων πραγμάτων.»

Μετὰ κεφαλῆς ἐσκυμένης καὶ καρδίας πλήρους συγκινήσεως ἡ κυρία Μαρτίνου εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ καρδία αὐτῆς ἦτο βεβαρημένη ἕνεκα τῶν πικρῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος, ὥφωσεν ὅμως τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐν εὐγνωμοσύνῃ πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγαθότητά του, καὶ ὑπέκυψεν ἐν πλήρει ἐμπιστοσύνῃ εἰς τὸ θεῖον θέλημα, ὅπερ εἶχε

τοιουτοτρόπως παιδεύσει αὐτήν. Τὸ γλυκὺ αὐτῆς πρόσωπον λαμπρυνόμενον ὑπὸ ἐκφράσεως ἀγγελικῆς εἰρήνης, ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν πολλῶν, ἰδίως δὲ κυρίων, ὅστις πρὸ ὀλίγου μόνον εἶχεν εἰσέλθει μετὰ ἐσκυμένης κεφαλῆς, καὶ ἔστεκεν ἀφηρημένος μετὰ μελαγχολικοῦ ὄφους. Μόλις ὅμως ἔπεσε τὸ βλέμμα τοῦ ἐπὶ τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας, ἥτις ἔστατο ὀλίγον ἐμπροσθεν αὐτοῦ, κρατοῦσα διὰ τῆς χειρὸς τὴν Μαργαρίταν, καὶ ἀκουσίως ἐκινήθη πρὸς αὐτήν, ἀμέσως ὅμως ἀπεσύρθη πάλιν, καὶ ἔστατο ὡχρὸς θεωρῶν αὐτήν ὡς νὰ ἦτον ἀπολιθωμένος.

Ἡ θεαία λατρεία ἐπὶ τέλους ἐταλείωσεν, οἱ δὲ προσκυνηταὶ ἤρχισαν νά κινῶνται πρὸς τὰ ἔξω. Ἡ κυρία Μαρτίνου καὶ ἡ Μαργαρίτα ἐξῆλθον μετὰ τῶν λοιπῶν, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ τί εἶχε συμβῇ, φθάσαι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν εἰσῆλθον εἰς τὸ πέρασμα, ἀλλὰ μόλις εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῶν ἡ Μαργαρίτα, καὶ ἤκουσε τὴν μητέρα αὐτῆς κραυγάζουσαν, στραφεῖσα δὲ κατατρομασμένη, εἶδεν αὐτὴν λειποθυμισμένην εἰς τὰς ἀγκάλας ὑψηλοῦ τινος κυρίου, ὅστις εἶπε, — «Μαργαρίτα, ἀγαπητὴ μοὶ Μαργαρίτα, δὲν γνωρίζεις τὸν πατέρα σου;»

Τὸ ἐπίλοιπον εἶναι εὐκολὸν διηγήσεως. Ὁ κύριος Μαρτίνος περικυκλωμένος ὑπὸ τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ οἰκογενείας, ἀφοῦ ἀνέλαθεν ἡ σύζυγός του ἀπὸ τῆς λειποθυμίας αὐτῆς, διηγήθη πῶς εἶχε σωθῇ ἀπὸ τοῦ ναυαγῆσαντος πλοίου, ἐπὶ Σουηδικοῦ τινος πλοίου, πορευομένου εἰς τὴν Γρηλανδίαν πρὸς ἀλιεῖαν φαλαινῶν, ἐκεῖ δὲ εἶχον ἀναγκασθῇ νά μείνωσιν ἕξ μῆνας, εἰς ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν εἶχε δυνήθῃ νά γράψῃ πρὸς τὴν σύζυγόν του, μετὰ ταῦτα εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πόλιν ὅπου κατέκουν, ἀλλὰ μὴ εὗρων αὐτήν, καὶ μὴ δυνάμενος νά μάθῃ οὐδὲν περὶ αὐτῆς, εἶχεν ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Βραζιλίαν, ὅπου καὶ πλουτήσας, εἶχεν ἐπιστρέψῃ μετὰ δύο ἔτη, ὅπως διὰ παντὸς μέσου προσπαθῇ νά εὕρῃ αὐτήν. — «Κατὰ τύχην εἰσῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν,» εἶπε — «καὶ ἐκεῖ σὲ εὗρον.»

«Μὴ λέγῃς κατὰ τύχην, ἀλλὰ μάλλον, διὰ θείας ὁδηγίας, ἀγαπητέ μοι. Ὁ Θεὸς ἐστάθῃ ἀληθῶς ἀγαθὸς εἰς ἡμᾶς, καὶ ἔχομεν αἰτίαν νά ἐνθυμώμεθα τὴν ἡμέραν ταύτην, δι' ὅλης ἡμῶν τῆς ζωῆς.»

«Ἀμήν.» Εἶπεν ὁ σύζυγός της, ἐνῷ ἡ Μαργαρίτα ἐψιθουρίσεν, «Ἄ, τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ καλλίστη ἡμέρα τοῦ ἔτους!» ὑπὸ Μαρίας Κ.

Η ΠΟΛΙΣ ΔΑΜΑΣΚΟΣ.

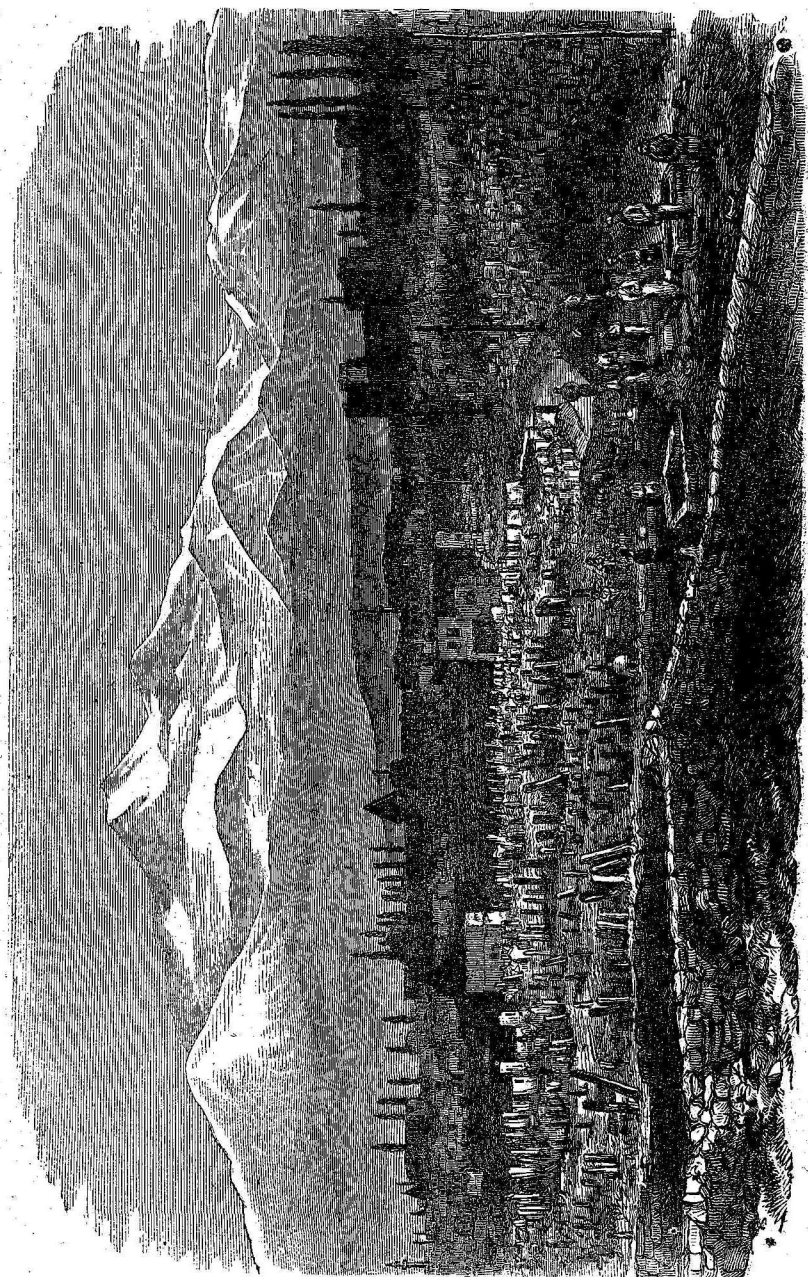
Ἡ Δαμασκὸς εἶναι μία τῶν ἀρχαιοτάτων πόλεων τῆς οἰκουμένης καὶ μία τῶν κυριωτάτων πόλεων τῆς

Συρίας· κεῖται δὲ εἰς μεγάλην σχεδὸν κυκλικήν καὶ πολὺ εὐφορον πεδιάδα 30 μιλίων τὴν διάμετρον εἰς τὰ ὅρια τῆς ἐρήμου.

Κατὰ τὸν Ἰουδαῖον ἱστορικὸν Ἰώσηπον ἡ Δαμασκὸς ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Οὐζ, υἱοῦ τοῦ Ἀράμ, ἐγγόνου τοῦ

κατέστησεν αὐτοὺς ὑποτελεῖς εἰς τὸ βασίλειον αὐτοῦ.

Ἐπὶ Ἀζαρία, βασιλέως τοῦ Ἰσραὴλ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας Τυγλάθ Πελισιέρ ἐνίκησε τοὺς Συρίους καὶ κυριεύσας κατέστρεψε τὴν πρωτεύουσάν αὐτῶν Δαμασκὸν, θέσας οὕτω τέλος εἰς τὴν Συριακὴν Μοναρχίαν.

Ἡ πόλις τῆς Δαμασκοῦ.

Σὴμ, μνημονεύεται δὲ εἰς τὴν Γραφήν εἰς σχέσιν μετὰ τὸν Ἀβραάμ, τοῦ ὁποίου ὁ οἰκονόμος Ἐλιέζερ ἦτο ἐκ Δαμασκοῦ.

Μετὰ ταῦτα οὐδὲν μαθησόμεν περὶ Δαμασκοῦ μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαβὶδ, ὅστις νικήσας τοὺς Συρίους

χίαν, πληρωθείσης δὲ καὶ τῆς προφητείας Ἡσαίου τοῦ προφήτου περὶ αὐτῆς (Ἡσ. ιη': 1.)

Πότε ἡ Δαμασκὸς ἀνεκτίσθη δὲν γνωρίζομεν· εὐρίσκομεν ὅμως αὐτὴν διάσημον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Περσῶν, καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἀνθῇ ἐπὶ τε τῶν διαδό-

χων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἰδίως τῶν Σελευκιδῶν, καὶ τῶν Ῥωμαίων.

Μετὰ ταῦτα ἔπεσε διαδοχικῶς εἰς τὰς χεῖρας τῶν Καλιφῶν, Σαρακηνῶν καὶ Τούρκων, ὑπὸ τοὺς ὁποίους διατελεῖ εἰσέτι.

Τοποθεσίαι τινὲς εἰς τὰ περίε τῆς πόλεως πιστεύεται, ὅτι ὑπῆρξαν οἱ τάποι, εἰς οὓς διέτρυψεν ὁ προφήτης Ἡλίας.

Ἡ Μαργαρίτα καὶ ὁ χυλὸς τῆς.

Τὴν σήμερον ἔχει 150 χιλιάδας ψυχῶν καὶ εἶναι κέντρον ἐκτεταμένου ἐμπορίου καὶ ἐπισήμου βιομηχανίας, ἰδίως εἰς σίδηρον (χάλυδα), τάπητας κλπ.

Ἡ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΚΑΙ Ο ΧΥΛΟΣ ΤΗΣ

Κάτ' ἀπὸ δένδρα σκιερὰ, 'ς τὸ δροσερὸ ἀγέρα,
Σὰ κάμπα καταπράσινη, κεντὰ α' ἓνα βράκι,